

POSTANOWIENIE

Dnia 29 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Krajewski

w sprawie z wniosku T.K.
przy uczestnictwie Gminy T., Skarbu Państwa - Starosty M., M.M., S.M., M.K.,
B.M., S.S., Z.K., M.K., K.M., B.K., K.K., L.K., C.H., C.S., P.S. i K.K.
o zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 29 listopada 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki L.K. i wnioskodawcy T.K.
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 28 stycznia 2019 r., sygn. akt II Ca (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od L.K. i T.K. na rzecz Skarbu Państwa -
Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 240
(dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 28 stycznia 2019 r. Sąd Okręgowy w K. oddalił m.in. apelację wnioskodawcy od postanowienia Sądu Rejonowego w M. z 15 września 2017 r., w którym stwierdzono, że T.K. nabył z dniem 1 października 2005 r. przez zasiedzenie prawo własności nieruchomości w miejscowości T., gmina T., powiat [...], oznaczonej jako działki o numerach ewidencyjnych (...) o pow. 0,0012 ha, [...]1 o pow. 0,006 ha oraz [...]2 o pow. 0,0004 ha.

Wnioskodawca i uczestniczka wnieśli o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność w związku z naruszeniem art. 510 § 1 i 2 k.p.c. oraz art. 2, art. 4 i art. 67 § 1 ustawy z dnia 29 września 1986 r. -

Prawo o aktach stanu cywilnego (dalej: „p.a.s.c. z 1986 r.”), jak również w związku z naruszeniem art. 610 § 1 k.p.c. w zw. z art. 677 k.p.c. z uwagi na brak w sentencji rozstrzygnięcia o oddaleniu wniosku w zakresie, w którym go nie uwzględniono.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Skarga kasacyjna stanowi nadzwyczajny środek zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym wyrażającym się w szczególności w konieczności zapewnienia jednolitej wykładni i stosowania prawa.

Skarżący oparli wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., tj. na oczywistym uzasadnieniu skargi. Przesłanka ta byłaby spełniona, gdyby zaskarżone orzeczenie zapadło z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym bez konieczności prowadzenia bardziej szczegółowej analizy, a skarżący prawidłowo sformułowaliby w skardze związany z tym zarzut. Uznanie oczywistej wadliwości orzeczenia wymaga wykazania jego sprzeczności z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny albo z podstawowymi zasadami orzekania (por. post. SN z 20 marca 2019 r., I CSK 475/18; z 11 kwietnia 2018 r., IV CSK 506/17; z 16 kwietnia 2018 r., IV CSK 529/17; z 18 kwietnia 2018 r., II CSK 728/17; z 15 maja 2018 r., II CSK 2/18; z 10 maja 2018 r., I CSK 798/17; z 23 maja 2018 r., I CSK 36/18; z 29 maja 2018 r., I CSK 42/18; z 13 czerwca 2018 r., II CSK 71/18; z 16 kwietnia 2018 r., IV CSK 534/17; z 12 marca 2018 r., III CSK 291/17; z 22 kwietnia 2016 r., V CSK 650/15).

Wadliwości orzeczenia Sądu Okręgowego tego rodzaju, co opisana powyżej, nie można dostrzec w ramach podstaw zaskarżenia sformułowanych przez

skarżących. W szczególności odnosi się to do zarzutu naruszenia art. 4 p.a.s.c. z 1986 r. i przepisów wskazanych jako pozostające z nim w związku. Artykuł 4 p.a.s.c. z 1986 r. *in principio* stanowił, że akty stanu cywilnego stanowią wyłączny dowód zdarzeń w nich stwierdzonych. Jego obecnie obowiązującym odpowiednikiem jest art. 3 ustawy z dnia 28 listopada 2014 r. - Prawo o aktach stanu cywilnego. W tym kontekście wskazać należy, że sam wnioskodawca w piśmie z 15 lutego 2012 r. (k. 24) oświadczył, że jego rodzice A. i S.K. nie żyją, a fakt ten nie był następnie kwestionowany. Także w skardze kasacyjnej skarżący wskazują, że nie ma powodów, by wątpić w prawdziwość powyższych zapewnień. W związku z tym należy zauważyć, że na podstawie art. 229 k.p.c. nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości, a zgodnie z art. 230 k.p.c., gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane. Na podstawie art. 13 § 2 k.p.c. zasady te stosuje się odpowiednio także w postępowaniu nieprocesowym.

Z powyższego wynika, że przeprowadzenia dowodu wymagają co do zasady jedynie takie fakty, które są sporne między stronami lub uczestnikami postępowania. Ponieważ sporu takiego nie było w odniesieniu do śmierci A. i S.K., okoliczność ta nie wymagała przeprowadzenia dowodu, a co za tym idzie ich śmierć nie musiała być wykazana za pomocą aktów stanów cywilnego.

W odniesieniu do zarzutu związanego z brakiem w postanowieniu Sądu I instancji rozstrzygnięcia w przedmiocie oddalenia wniosku, należy wskazać, że na podstawie art. 351 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. wszystkim uczestnikom postępowania, w tym wnioskodawcy, przysługiwał wniosek o uzupełnienie postanowienia. Zamiast tego wnioskodawca wniósł apelację, wskazując, że zaskarża punkt 1 orzeczenia, „w zakresie w jakim [Sąd] nie uwzględnił wniosku”. Apelacja w tym zakresie winna ulec odrzuceniu jako skierowana przeciwko nieistniejącemu rozstrzygnięciu. Ponieważ zaś nie odrzucił jej Sąd Rejonowy, na podstawie art. 373 k.p.c. w zw. z art. 13 ust. 2 k.p.c. powinien uczynić to Sąd Okręgowy.

Mając powyższe na uwadze, merytoryczne rozpoznanie apelacji wnioskodawcy przez Sąd Okręgowy należy uznać za uchybienie procesowe. Skarżący nie powołują się jednak na naruszenie wskazanych wyżej przepisów, a zamiast tego odwołują do art. 610 § 1 k.p.c. w zw. z art. 677 k.p.c. Prowadzi to do wniosku, że skargi kasacyjnej nie można w tej mierze uznać za oczywiście uzasadnioną, gdyż Sąd Najwyższy nie mógłby jej uwzględnić bez wyjścia poza granice podstaw, którymi jest związany stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c. Co więcej, oczywistości uzasadnienia skargi kasacyjnej w tej mierze sprzeciwiają się również wątpliwości co do interesu skarżących w powoływaniu się na konieczność odrzucenia apelacji wnioskodawcy przez Sąd Okręgowy.

Z tych przyczyn należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 108 § 1 k.p.c., 98 k.p.c., art. 99 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. oraz art. 32 ust. 3 ustawy o Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej. Suma zwrotu kosztów równa jest wynagrodzeniu adwokata w wysokości wynikającej z § 10 ust. 4 pkt 2 oraz § 5 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.).

Zwrotu kosztów postępowania nie zasądzono na rzecz uczestnika postępowania - Gminy T.. Termin do wniesienia odpowiedzi na skargę kasacyjną przez tego uczestnika mijał 11 czerwca 2019 r., a odpowiedź została nadana na pocztę 12 czerwca 2019 r. Ponieważ w związku z przekroczeniem terminu odpowiedź powinna zostać zwrócona, nie jest możliwe uwzględnienie zawartego w niej wniosku o zwrot kosztów postępowania (por. postanowienia SN z 12 października 2011 r., II CZ 70/11 oraz z 28 marca 2019 r., I CSK 137/18).

as]

jw